

Đề bài:

**Hãy kể lại một
kỉ niệm không
bao giờ quên,
mà từ đó em rút
ra được bài học
sâu sắc nhất.**

Bài làm

Mấy hôm trước, khi nghe tin về vụ cháy Trung tâm thương mại Thành phố Hồ Chí Minh, tôi bỗng rùng mình nhớ lại một kỉ niệm buồn của mình hồi lớp ba. Nó đã giúp tôi rút ra một bài học sâu sắc.

Đó là vào một buổi sáng mùa hè đẹp trời, tôi được nghỉ học nên ở nhà chơi. Trước khi đi làm, mẹ tôi đã dặn đi dặn lại: “Con không được nghịch lửa, rất nguy hiểm đấy!”. Nhưng lúc đó, tôi vẫn còn đang nô đùa với chú chó con mới xin về nên lời mẹ dặn tôi không nghe vào câu nào.

Sau khi mẹ đi làm, ngồi xem ti vi mãi cũng chán, tôi bèn cố nghĩ ra một trò nào đó để chơi. Chợt tôi nghĩ ra một ý: “Hay là mình chơi trò huấn luyện chó nhỉ? Chú chó con nhà mình đã được huấn luyện gì đâu!”. Tôi từng xem rất nhiều nhà huấn luyện thú tài ba biểu diễn. Tôi thấy họ rất hay cho các con vật nhảy qua vòng lửa. Vì thế tôi mới chạy đi kiếm thật nhiều giấy vụn, một cuộn dây và một bao diêm. Khi đã đủ các thứ đó, tôi bắt tay vào việc tạo một chiếc vòng giấy. Trước tiên, tôi cuộn các tờ giấy lại cho phồng to lên rồi lấy dây buộc chúng với nhau xong xuôi, tôi cầm bao diêm, lấy một que, quẹt mạnh lửa bùng cháy. Tôi châm vào chiếc vòng giấy. Nó bắt đầu cháy bập bùng. Bây giờ thì có thể thể hiện tài năng của mình rồi đây, tôi nghĩ thầm rồi huýt sáo một cái. Phốc chạy ngay đến nhưng nhìn thấy chiếc vòng lửa, nó lùi lại. Tôi cố gắng làm cho nó bớt sợ và kích thích lòng tham của Phốc bằng cách đặt một cái bánh bích qui ở sau vòng lửa. Nó vẫn không hề nhúc nhích. Thấy vậy, tôi nản chí quăng chiếc vòng lửa vào chiếc thùng các tông rồi cùng Phốc chơi đuổi nhau quanh nhà. Lát sau, mệt quá, hai chúng tôi nằm lăn ra đất thờ. Bỗng Phốc sủa vang lên. Tôi quát bảo nó im nhưng nó lại càng sủa hăng. Tôi đảo mắt nhìn quanh, tới chỗ chiếc thùng các tông. Ôi không! Nó đang cháy...

Tôi bối rối không biết làm như thế nào thì con Phốc lại tè ra nhà. Tôi hiểu ngay ý nó, chạy vào nhà tắm, vắn nước cho đầy một chậu, đổ vào đám cháy. May là đám cháy nhỏ nên chỉ sau năm lần chạy ra vào của tôi, đám cháy đã được dập tắt. Tôi bèn nghĩ cách để che giấu sự việc này. Trước hết, tôi quét sạch tàn tro ra ngoài, chôn vào cái chậu cây. Còn góc bàn bị cháy tôi lấp nó bằng mấy tờ giấy màu và kê một, hai cái ghế vào cho kín.

Gần trưa, mẹ tôi về. Mở cửa cho mẹ xong tôi bước đi xem lại xem mình có để lại dấu vết gì không thì con Phốc lại cắn vào gấu quần dẫn mẹ tôi đến chỗ cái bàn. Mẹ tôi bỏ ghế, bóc tờ giấy màu, thấy chỗ đó đen ngòm vẫn còn mùi khét. Lúc này tôi không biết nói gì hơn là đứng ra nhận lỗi với mẹ.

Kỷ niệm này của tôi kết thúc với sự nhận lỗi như vậy ấy. Tuy phải bỏ chiếc bàn ấy đi nhưng tôi rút ra được những bài học để sống trong cuộc đời. Lửa rất nguy hiểm, các bạn ạ! Đôi khi nó làm mất đi tính mạng của nhiều người. Vì thế, các bạn đừng giống như tôi trong kỷ niệm vừa rồi nhé.

Nguyễn Vũ Nam (học sinh)